

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. inceperit facere miracula in nuptiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

uauit, non propter necessitatem suffragii, sed propter exemplum hoc fecit. Vnde dicitur, propter populum, qui circumstat, dixi, ut credant, quia tu misisti.

Ad tertium dicendum, quod Christus alio modo expellebat demones, quam virtute demonum expellantur. Nam virtute superiorum demonum, ita demones à corporibus hominum expelluntur, quod tamen remanet dominium eorum quantum ad animam: non enim contra regnum suum diabolus agit. Sed Christus demones expellebat non solum à corpore, sed multo magis ab anima. Et ideo Dominus blasphemiam Pharisæorum dicentium eum in virtute demoniorum demonia eijcere, reprobauit, primo quidem per hoc, quod Satanæ contra seipsum non diuiditur: secundo, exemplo aliorum qui demonia eijcebant per Spiritum Dei: Tertio, quia demonium expellere non possit, nisi ipsum vicisset virtute diuina: Quarto quia nulla conuenientia in operibus nec in effectu erat sibi, & Satanæ, cum Satanæ dispergere cuperet, Christus colligebat.

De hoc articulo legantur, quæ scripsimus priori tomo disput. 31. sect. 1. & 2.

ARTICVLVS III.

Virum Christus inceperit facere miracula in nuptiis.

236. **A**d quartum sic proceditur. Videtur, quod Christus non inceperit miracula facere in nuptiis mutando aquam in vinum. Legitur enim in libro, de infantia Saluatoris, quod Christus in sua pueritia multa miracula fecit. Sed miraculum de conuersione aque in vinum fecit in nuptiis tricesimo, vel tricesimo primo anno sue ætatis. Ergo videtur quod non inceperit tunc miracula facere.

2. Præterea, Christus faciebat miracula secundum virtutem diuinam. Sed virtus diuina in eo à principio sue conceptionis erat: ex tunc enim fuit Deus, & homo. Ergo videtur quod à principio miracula fecerit.

3. Præterea, Christus post baptismum, & tentationem cepit discipulos congregare: ut legitur Matt. 4. & Ioan. 1. Sed discipuli præcipue congregati sunt ad ipsum, propter miracula, sicut dicitur Luc. 4. quod Petrus vocauit obliuiscentem propter miraculum quod fecerat in captura piscium. Ergo videtur quod ante miraculum quod fecit in nuptiis, fecerit alia miracula.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 3. Hoc fecit initium signorum Iesu in Cana Galilee.

Respondetur dicendum, quod miracula facta sunt à Christo propter confirmationem doctrinæ eius, & ad ostendendam virtutem diuinam in ipso. Et ideo quantum ad primum, non debuit ante miracula facere, quam docere inciperet. Non autem debuit incipere docere ante perfectam ætatem, ut supra habitum est, cum de baptismo eius ageretur, quantum autem ad secundum, sic debuit per miracula deitatem ostendere, ut crederetur veritas humanitatis ipsius. Et ideo sicut dicit Chrysostomus super Ioan. decenter non incipit signa facere in prima ætate: existimassent enim phantasma esse incarnationem, & ante opportunitatem crucis eum tradidissent.

Ad vnum ergo dicendum, quod sicut Chrysostomus dicit super Ioannem ex verbo Ioannis Baptiste dicenti. Ut manifestetur in Israel, propterea venit ego in aqua baptizans, manifestum est quod illa signa, quæ quidam dicunt in pueritia à Christo facta, mendacia & fictiones sunt. Si enim à primæ ætate miracula fecisset Christus, nequaquam Ioannes eum ignorasset, neque reliqua multitudo indigni esset magistro ad manifestandum eum.

Ad secundum dicendum, quod Dei virtus operabatur in Christo secundum quod erat necessarium ad salutem humani generis.

Anam, propter quam carnem assumerat. Et ideo sic miracula fecit virtute diuina, ut fidei de veritate carnis eius, præiudicium non fieret.

Ad tertium dicendum, quod hoc ipsum ad laudem discipulorum pertinet, quod Christum secuti sunt, cum nulla eum miracula facere vidissent, sicut Greg. dicit in quadam hom. Et Chrys. dicit, tunc signa maxime necessarium erat facere, quando discipuli iam congregati erant. & deuoti, & attendentes his, quæ fiebant. Vnde de subditur. Et crediderunt in eum discipuli eius: non quia tunc primum crediderunt: sed quia tunc diligentius, & perfectius crediderunt. Vel discipulos vocat eos, qui futuri erant discipuli, sicut exponit Aug. in lib. de consensu Euangelistarum.

Circa hunc articulum videantur dicta supra hoc tomo, disputatione 17. sect. 3.

ARTICVLVS IV.

Virum miracula per Christum facta sufficienter eius diuinitatem ostenderint.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod miracula, quæ Christus fecit, non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius. Esse enim Deum & hominem, proprium est Christo. Sed miracula quæ Christus fecit, etiam ab alijs sunt facta, ergo videtur, quod non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius.

2. Præterea, Virtute diuina nihil est maius. Sed aliqui fecerunt maiora miracula, quam Christus, dicitur enim Ioan. 14. Qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horum faciet. Ergo videtur quod miracula quæ Christus fecit, non fuerint sufficientia ad ostendendam diuinitatem ipsius.

3. Præterea, Ex particulari non sufficienter ostenditur vniuersale. Sed quodlibet miraculorum Christi fuit quoddam particulare opus. Ergo ex nullo eorum potuit manifestari sufficienter diuinitas Christi, ad quam pertinet vniuersalem virtutem habere de omnibus.

Sed contra est, quod Dominus dicit. Ioan. 5. Opera quæ dedit mihi Pater ut faciam, ipsa testimonium perhibent de me.

Respondetur dicendum, quod miracula, quæ Christus fecit, sufficientia erant ad manifestandam diuinitatem ipsius, secundum tria. Primo quidem, secundum ipsam speciem operum, quæ transcendunt omnem potestatem creatæ virtutis: & ideo non poterant fieri nisi virtute diuina. Et propter hoc cæcus illuminatus dicebat Ioan. 9. A seculo non est auditum, quia aperuit quis oculos cæci nati: nisi esset hic à Deo non poterat facere quicquam. Secundo, propter modum miracula faciendi: quia scilicet quasi ex propria potestate miracula faciebat, non autem orando, sicut alij. Vnde dicitur Luc. 6. quod virtus de illo exibat, & sanabat omnes. Per quod ostenditur (sicut Cyrillus dicit) quod non accipiebat alienam virtutem, sed cum esset naturaliter Deus, propriam virtutem super infirmos ostendebat, & propter hoc innumerabilia miracula faciebat, Vnde super illud Matth. 8. Eijciebat spiritus verbo, & omnes male habentes curauit, dicit Chrys. Intende quantum multitudinem hominum curat in transiitum Euangelistæ, non Matt. paulo vnumquemque curatum enarrantes, sed vno verbo pelagus ineffabile miraculorum inducens. Et ex hoc ostendebatur, quod haberet virtutem coequalem Deo patri secundum illud Ioan. 5. Quæcumque Pater facit, hæc & filius similiter facit. Et ibidem. Sicut Pater suscitatur mortuos, & viuificat, sic & Filius hominis, quos vult viuificat.

Tertio ex ipsa doctrina, quæ se Deum dicebat, quæ nisi vera esset, non confirmaretur miraculo diuina virtute factis. Et ideo dicitur Marc. 16. Quænam doctrina hæc noua? quia in potestate spiritibus immundis imperat, & obediunt ei.

Bb 3 Ad

Greg. ho. 5 in Euang. in pr. Chrys. ho. 21. in lo paulo à princ. tom. 3.

lib. 2 ca. 17. med. tom. 4.

237. 3. d. 15. q. 1. a. 1. & d. 16. q. 1. a. 3. co. 5. 1. co. c. 6. & l. 4. c. 55. ad 8. & quod 2. ar. 6. ad 4. & 10. d. 15. l. 5. col. 2.

Hom. 38 in Matt. paulo à princ. tom. 2.